

4.2.4.6. Retsvirkningerne af at bruge fortrydelsesretten.

Efter artikel 7, stk. 1 og 3, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser kan en forbruger, der udøver sin fortrydelsesret, pålægges at betale for den del af tjenesteydelsen, som allerede er leveret i henhold til fjernsalgsaftalen, hvis forbrugerens inden aftalens indgåelse har fået oplysning om det beløb, der skal betales, og hvis forbrugerens har anmodet om, at udførelsen af tjenesteydelsen påbegyndes inden udløbet af fortrydelsesfristen.

I artikel 6, stk. 2, i det generelle fjernsalgsdirektiv bestemmes det derimod, at hvis forbrugerens gør fortrydelsesretten gældende, skal leverandøren vederlagsfrit tilbagebetale det beløb, som forbrugerens har indbetalt, og de eneste omkostninger, der kan pålægges forbrugerens, er de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varen.

Denne bestemmelse er gennemført ved forbrugeraftalelovens § 12 c, stk. 1, hvoraf det følger, at den erhvervsdrivende i tilfælde af, at forbrugerens træder tilbage fra en fjernsalgsaftale vedrørende en vare eller en ikke-finansiel tjenesteydelse, ikke kan gøre krav vedrørende aftalens gældende mod forbrugerens.

Udvalget finder som følge af de forskellige reguleringer af spørgsmålet om retsvirkningerne af at udøve fortrydelsesretten, at der ikke er mulighed for at give fælles regler på dette punkt.

Udvalget foreslår derfor en regel om, at forbrugerens ved *fjernsalgsaftaler om andre finansielle tjenesteydelser end forsikring*, jf. nedenfor, under visse betingelser kan pålægges at betale for den del af tjenesteydelsen, der allerede er leveret på tidspunktet for forbrugerens udøvelse af fortrydelsesretten. Det er efter udvalgets forslag en forudsætning for at afkræve forbrugerens betaling, at forbrugerens har anmodet om, at aftalens opfyldelse påbegyndes inden fortrydelsesfristens udløb, og at forbrugerens inden aftalens indgåelse er blevet oplyst om fortrydelsesretten og om beregningsmåden for det beløb, der skal betales. Beløbet skal være rimeligt set i forhold til aftalens fulde opfyldelse.

På *forsikringsområdet*, hvor medlemsstaterne er frit stillet efter direktivet, foreslår udvalget en videreførelse af gældende ret, således at det er gratis at fortryde en forsikringsaftale i de første 14 dage efter aftalens indgåelse (30 dage ved livsforsikringsaftaler). Det foreslås dog, at forbrugerens i tilfælde, hvor den pågældende ikke har modtaget samtlige foreskrevne oplysninger i forbindelse med fjernsalgsaftalen, og hvor fortrydelsesfristen derfor bliver længere end de almindelige 14 (30) dage fra aftalens indgåelse, kan

pålægges at betale for den del af ydelsen, der er leveret efter forløbet af 14 (30) dage fra aftalens indgåelse. Det er en forudsætning herfor, at forbrugerens har fået oplysning om fortrydelsesretten og om beregningsmåden for det beløb, der skal betales, og at beløbet er rimeligt set i forhold til aftalens fulde opfyldelse.

Vedrørende *fjernsalgsaftaler om varer og ikke-finansielle tjenesteydelser* foreslår udvalget en videreførelse af gældende ret. Udvalget foreslår endvidere, at *aftaler indgået uden for fast forretningssted* behandles på samme måde som almindeligt fjernsalg, dvs. således at der ikke kan gøres krav vedrørende aftalens gældende mod forbrugerens ved dennes udøvelse af fortrydelsesretten.

Der henvises til betænkningen side 188-197, 259-260, 290-291 og 303-304.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 21 (aftaler indgået uden for fast forretningssted og almindeligt fjernsalg), § 22 (fjernsalgsaftaler vedrørende finansielle tjenesteydelser) og vedrørende forsikringsområdet § 31, nr. 1, (den foreslåede § 34 k i forsikringsaftaleloven).

4.2.5. Bortfald af tilknyttede aftaler.

Udvalget foreslår en videreførelse af den gældende regel i forbrugeraftalelovens § 13 e om bortfald af tilknyttede kreditaftaler i tilfælde, hvor forbrugerens træder tilbage fra en aftale i medfør af lovens regler. Denne bestemmelse blev indsat ved lovændringen i 2000 med henblik på gennemførelse af artikel 6, stk. 4, i det generelle fjernsalgsdirektiv, men blev ved gennemførelsen gjort generel, således at den gælder i relation til både aftaler indgået ved fjernsalg og uden for fast forretningssted og endvidere i tilfælde, hvor en aftale i medfør af lovens regler ikke er bindende for forbrugerens.

Efter artikel 6, stk. 7, 1. led, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser finder artikel 6 om fortrydelsesret ikke anvendelse på kreditaftaler, som er ophævet i henhold til artikel 6, stk. 4, i det generelle fjernsalgsdirektiv eller i henhold til artikel 7 i timesthare-direktivet.

Denne bestemmelse må efter udvalgets opfattelse forstås således, at det finansielle fjernsalgsdirektivs regler om fortrydelsesret ikke finder anvendelse i et tilfælde, hvor en kreditaftale er ophævet i henhold til reglerne i det generelle direktivs artikel 6, stk. 4, dvs. ved tilbagetræden fra en fjernsalgsaftale om f.eks. køb af en vare eller tjenesteydelse, hvortil den pågældende kreditaftale er knyttet.